

NEDEN ÜMMET-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (8.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Hac suresinin 78. ayetinde Rabbimiz, هُوَ اجْتَبَاكُمْ buyurmuştu. "Sizi seçti, hakkı ile Rabbinizin dini için cihat edin" buyurdu. Zorluk çıkarmadığını, bu dinin ve Allah'ın cihat emrinin yapılabilir, yaşanabilir olduğunu beyan buyurdu.

Ama bütün bunları biz, هُوَ اجْتَبَاكُمْ ifadesinden dolayı üzerimize aldık. Allah seçti. Ümmet-i Muhammed'i seçti. Ümmet-i Muhammed'in nazlanma hakkı yok! Ümmet-i Muhammed'in kenara çekilme hakkı yok! Batıl bloğunun karşısında ümmet-i Muhammed, hakkın temsilcisidir. Hakkın temsilcisi de hakka hizmette kıyamete kadar devam edecek, dedik. Burada Rabbimizin bu seçmişliğiyle ilgili olarak bir alt başlık açmamız lazım.

Kur'an-ı Kerim'de görüyoruz ki daha önce Allah, İsrailoğulları'nı seçmiş. İsrailoğulları'nın diğer ümmetlere karşı böyle bir üstünlüğü olmuş. Onlar da Allah'ın onları seçmesinin gereği ve doğal sonucu olan ümmet şuuruyla o görevi yerine getirmeyi beceremedikleri için Allah onları, seçilmiş oldukları hâlde itilmiş ümmet yaptı. Bunu da biraz sonra dinleyeceğimiz ayetlerden anlayacağız. Allah Teâlâ, ümmet-i Muhammed'in kulağına döküyor. Hem Allah seçecek, şereflendirecek hem de ümmet olarak bunun kıymeti bilinmeyecek! Sonucu Allah'ın bu nimeti almasıdır ve hesabını sormasıdır.

Duhan suresinin 32, Bakara suresinin 47, Araf suresinin 137. ayetinde Allah Teâlâ çok açık, herkesin anlayacağı bir dille Benî İsrail'i yani Musa aleyhisselamın kavmini üstün, seçilmiş bir ümmet yaptığını ama onların buna nankörlük ettiklerini söylüyor: وَعَلَى الْعَالَمِينَ

"Bir bilgimize bağlı olarak." عَلَى الْعَالَمِينَ "Bütün dünyadan farklı olarak seçtik onları." يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ "Ey İsrailoğulları!" "Sizi bütün âlemlerden üstün tutmuştuk, bunu unutmayın." Bakara suresinin 47. ayeti.

"Şu mübarek yer yaptığımız toprağın doğusunda-batısında eziyet gören adamlara nihayetinde bir rol verdik." Yani Benî İsrail'e. "Onların içinden sabredenler sayesinde Allah'ın güzel vaadi onlara gerçekleşti."

Konu şu: Şimdi biz Hac suresinin 78. ayetinde ümmet-i Muhammed'in büyük meziyetlerle seçildiğini, insanlığın son gemisi olduğunu konuştuk. Rabbimiz bizi ihtiyar etti, beğendi, ümmeti insanlığın bekçisi olarak tayin buyurdu, dedik. Ama burada unutmamamız gereken bir şey var; bu ilk defa olmadı. Allah bunu İsrailoğulları'na da yaptı. O İsrailoğulları, bunca büyük seçilmişlik, Allah'a bu kadar yakın olma fırsatını teptiler. Kur'an-ı Kerim, "nimetlerimi sayın" diyor. En çarpıcı üç tanesini ben burada zikrettim.

Başka ayetlerde de Allah Teâlâ bu nimetleri sayıyor. Mesela; bir, üç, on, yirmi değil pek çok peygamber onların ailesinden geldi. Adeta peygamber ailesi gibi oldular. Kitaplar geldi onlar için.

Allah onlara hüküm verdi yani bir saltanatları-devletleri oldu. Allah Teâlâ onlara toprak hâkimiyeti verdi ve hiç kimsenin akıl edemeyeceği, onların bile beklemeyeceği kadar yardım etti. Firavunun ve ordusunun boğulması, Allah'ın en büyük yardımı.

Aslında onlar bu nimetlerin yani Allah'ın onları emanetinin bekçileri olarak seçmiş olmasının kıymetini bilselerdi, seçilmiş ümmet olarak kalacaklardı. Seçilmiş ümmetken *غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ* ümmet oldular. Fatıha'da okuduğumuz gazap edilmiş ümmet; nankörlüklerinden dolayı. Kur'an'ımız onların bu sürecini uzun uzun anlatıyor. Diyebiliriz ki ashab-ı kiramı anlatan ayetlerden çok, onları anlatan ayetler var. Çünkü negatif olarak onlar bilindiği zaman, doğru ve pozitif olanın bilinmesi daha kolaydır ve mübarektir. Bu sebeple biz, ümmet-i Muhammed'in insanlığın son gemisinin kaptanlığını kimden devraldığını ve neden onlardan intikal ettiğini bilmek zorundayız.

Fatır suresinin 32. ayetini okuyacağız. Bu tam anlamıyla tüylerimizi heyecandan diken edecek bir ayet. Arapça bilmenin gerekmediğini zannediyorum. İman etmek, benim kitabımdır Kur'an diye samimi bir şekilde söylemek bu ayeti anlamak için yeterli. Ayeti beraber okuyalım.

ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذِنَ اللَّهُ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ

“Daha sonra” demek. Sonra, anlamında. *أَوْرَثْنَا* “Mirasçı yaptık.” *الْكِتَابَ* “kitabı” Allah'ın kitabını. *الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا* “Kullarımızdan seçtiklerimize.” Bundan ne anlaşılıyor? Bunun önce bir sahibi varmış demek ki. Bunu önce sahiplenenler vardı ama kaybettiler bu hakkı. *ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا* “Kullarımızdan seçtiğimiz birilerine bu kitabı emanet ettik”, yani Kur'an'ı. Kim bunlar? *فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ*

Bu mirasçı yaptıklarımız yani ümmet-i Muhammed üç gruptan oluşuyor. Kendine zulmedenler *وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذِنَ اللَّهُ* “Şöyle böyle olanlar,” *وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ* “Kendine zulmedenler,” *فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ* Allah'ın izniyle hayırda yarışan kullar.” *ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ* “İşte bu seçilmişlik var ya, büyük iyilik budur.” Topluca şöyle olur: “Sonra kitabı kullardan seçtiklerimize -mirasçı- yaptık. O seçtiklerimizden bir kısmı kendilerine zulmedenlerdir. Bir orta hâlli olanlardır. Bir kısmı da Allah'ın izniyle iyi işte yarışanlardan oluşur. Büyük kazanç, lütf ve ikram da budur zaten.”

Kardeşlerim,

Burada büyük hakikati konuşacağız. Ümmet-i Muhammed'in ne olduğunu konuşuyoruz. Bizden önce İsrailoğulları vardı. İsrailoğulları bu emanetin kıymetini bilmediler, Allah onlardan aldı emanetini. Muhtaç değildi onlara çünkü Allah. Daha sonra ümmet-i Muhammed geldi; başında Peygamberi, ümmetin şahitleri üzere Allah bu emaneti ümmet-i Muhammed'e teslim etti. Hakkın kıyamete kadar bekçisi olacaklar. Ancak hem bu okuduğumuz ayetler hem de Kur'an-ı Kerim'in onlarca diğer ayeti önceki emanetçilerin hatalarını ve yanlışlıklarını hep ümmetin gözü önüne koyuyor. Nasıl hani *هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ* önceki kitaplara bile Muhammed ümmeti diye yazmıştı Allah, Müslüman olacaklar diye böyle bir isim koymuştu. Şimdi de önceki emanetçilerin hatalarını ve hainliklerini göz önüne koyuyor. Adeta onlara asıl bekçilerin adını vermişti. Ayak kayacak, bu emanetin kıymetini bilmeyecek hatalar nelerdir; Allah Teâlâ şimdi de onu söylüyor.

Burada nefeslerimizi tutup tefekkür etmemiz gereken hassas bir nokta var. Şu ayet, *ثُمَّ أَوْرَثْنَا* ümmet-i Muhammed'in görev belgesi, sertifikasıdır. İnsanlığın emanetini

sırtında taşıdığıнын belgesidir. Yetki belgemiz bu bizim. Zaten ayetten anlaşılıyor; Allah تَمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا “Kitabı seçtiğimiz kullara emanet ettik” diyor. Zaten görev belgesi olduğu belli. Vurgulamamız gereken bir şey daha var.

Kur’an ümmeti, ümmet-i Muhammed’in gençleri, tahrif edilmiş Hıristiyanlığın papaz ve din adamı sistemini yok sayan nesil! Şu ayete bir bakınız! Burada bu kitabı emanet ettiği üç kategori insan zikrediyor Allah: “Kendisine zulmedenler, orta hâlli olanlar ve Allah’ın iyi kulları.” İyi kulların Ebu Bekir’leri gösterdiği belli bir şey. Allah’ın dostlarını gösteriyor. وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ Orta hâlli olanlar; o da belli. Şu ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ne demek biliyor musunuz? Kâfir değil o kadar!

Kardeşler,

Bir daha bakınız: تَمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا “Kullarımızdan seçtiklerimize bu kitabı emanet ettik.” وَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ “Kullarımızdan bazıları” Kendine zulmeden nitelik. Kendine zulmetmesi ne demek insanın? Cehenneme girecek işler yapıyor demek. Böylece kendi kendine zulmediyor. ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ “Kendi kendine zulmediyor.” Şariatımızda, ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ demek, kâfir değil ama bir sürü günahları işleyen kişi demek. Kâfir değil o kadar. Kâfir olsa zaten liste dışı kalacak. Ümmet-i Muhammed’in gemisi, bu bahsettiğimiz, Allah Teâlâ’nın son gemisinin kaptanlığı, insanlık için çıkarılmış olan bu ümmetin önderleri üç gruptan oluşuyormuş. وَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ Kendine zulmedenler yani çok günahkârlar. O kadar günahkâr olmayan, farzları yerine getirenler, içki içmeyenler, faiz yemeyenler. Bir de çok muhteşem şekilde Allah’ın izniyle çalışıp, gayret edip yarışanlar. ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ

Şimdi dikkat ediniz kardeşler!

Şu üç isme dikkat edin. Bu ümmetin alkole bulaşmışları bile ümmet davasının sahibidirler. Hocaların işi değil bu iş! Lâilâheillallah diyenin çalışma belgesi, Allah’a davet sorumluluğu var. Ümmet-i Muhammed’in iffeti, izzeti, ahlakından mesul olma belgesidir bu. Bu ümmetin sarhoşunun, faizcisinin bile Allah için çalışmak görevlisi olduğunun belgesidir. ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ kendine zulmettiği hâlde Allah’ın en büyük ihsanlarından biri olan ümmet-i Muhammed’in gemisinde görevli tayfadan olmak bu ümmetin sarhoşlarının bile hakkıdır; kıymetini biliyorsa eğer.

Muharref Hıristiyanlık’ta ve Yahudilik’te, neshedilmiş o dinlerde ‘din adamı’ diye biri vardır. Onlarda toplumun gidişatından sorumluluğu din adamlarına havale etmek vardır. Bu ümmette ise herkes dininin adamıdır. Ücret karşılığı değildir bu ümmette hizmet. Bir ücret vardır ama o ücret Allah’tan alınan cennet ücretidir. Ümmet-i Muhammed’in farkını konuşuyoruz.

Bugün ümmet-i Muhammed’in bulunduğu coğrafyadaki dertleri, sıkıntılarını bir de bu gözle tefekkür etmeye çalışalım. **Ümmetin yükünü âlimlere, vakıf kuranlara ve benzerlerine havale edip milyarı bulmuş bir kalabalığın sorumluluğunu on âlime bırakan ümmetin başarısızlığı veya mevcut durumu bir Çanakkale kabul edip kazması, küreği, nesi varsa alıp ‘cephe’ye gitmesi hâlinde nasıl büyük bir zaferle alınını dik tutacağını ve Allah’ın rızasını kazanacağını düşünelim.** Bu görev sertifikası, ümmet-i Muhammed’den olan herkesin çalışma belgesidir. Allah, “kullarımızdan bazılarına” buyuruyor. Kulu musun Allah’ın, ona bakacaksın. Kulu musun Allah’ın sarhoş bile olsan, zinaya bulaşmış bile olsan günün birinde? Şimdi Allah’ın kulu olduğunu itiraf ediyor, bununla övünüyor musun? Önemli olan bu. Öyleyse sen bu ümmetin, ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ diye Allah’ın karşımıza

koyduğu büyük müjdesini almış ve Fatır suresinin 32. ayetiyle müjdelenmiş müminisin. Yeter ki ümmetinin toprağında kan aktığı zaman, ümmetinin mukaddesatı tarumar edildiği zaman, senin o gece uykun kâbusa dönüşün, dert et ümmetini.

Kardeşlerim,

İlimle, amelle, takva ile yoğrulmuş olanlar buradalar: **وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ بإذنِ اللَّهِ** Onlar belli zaten. Namaz kılıp faize bulaşmamış, oruç kaçırmamış hatta nafile oruç da tutmuşlar **وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ** zaten. Benim gibilere bile yer var. Üstelik de kardeşlerim, hepimizin içinde çağlayanlar gibi umut coşturan bir üslup var ayette. Bu emaneti Ebu Bekir gibilere devrettik, sonradan gelenlere de bir miktar pay verdik, demiyor Allah. Kullarımızdan seçtiklerimize verdik, diyor, günahkârlarıyla başlıyor. Musa aleyhisselama, “sen git Rabbinle birlikte savaş, biz burada seni bekleriz” diyen Benî İsrail’in farkıyla sarhoşları bile ümmetin yükünü taşıyan ümmet-i Muhammed’in farkıdır, Fatır suresinin 32. ayeti.

Onun için bizim din görevlimiz değil; dinine hizmeti ibadet bilen, mümin olmanın gereği olarak bilen bütün müminlerimiz vardır. Camimizde namazımızı kıldırın özel görevlimiz olur. Çocuklarımıza Kur’an tedris eden görevlilerimiz olur. Ama bu ümmet, dininin geleceğini, ümmet-i Muhammed olmanın ağır yükünü ‘hocalar’ diye bir gruba havale edip kendisi Kudüs sokaklarında kuyumculuk yapan Yahudi tüccarı gibi düşünemez. O Musa aleyhisselamdan sonraki Yahudiler’in taktiği idi. Bu ümmetin taktiği ise Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in mübarek cesedini bile gömmeyi bırakıp önce ümmetin derdiyle ilgilenen Ebu Bekir’in anlayışıdır.

“İşte büyük iyilik budur” buyurduğu Allah’ın hangisi? **أُورثْنَا الْكِتَابَ** “Size ümmetin kitabını emanet ettik.” Rabbinimden hayâ ederek, iyi anlaşılın diye, hani gençler de dinliyor, çocuklar dinliyor iyi anlasınlar diye söylüyorum. Büyük iyilik buyuruyor ya Allah, neye o? **أُورثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا** “Seçtiğimiz, beğendiğimiz kullardan yaptık sizi” buyuruyor ya. Bunun Türkçesi ne biliyor musunuz: “Adam yerine koyduk sizi” demek. Ayet böyle değil ama anlaşılın diye ifade ediyorum. Muhammed aleyhisselamın kaptanı olduğu bir geminin tayfasısın sen. Şereftir bu Allah’tan.

Hocalarımızın, âlimlerimizin, sabahlara kadar medreselerde ders yapanların, teheccütte namaz kılanların, cephelerde cihat edenlerin zaten kazandığı belli. Günahkârlarımıza bile Allah’ın lütfunun kapısını açan bu ayetin, bu sancağı taşımaya sarhoşlara bile Allah’ın lütfediyor olması günahların, herhangi bir şekilde işlenmiş hataların; “sen bu ümmetten olamazsın” değil “bu ümmetin şerefli bir savunucusu-mücahidi olamazsın” bile deme nedeni olmadığını, herkese Allah’ın sen de gel tut buradan dediği, Fatır suresinin 32. ayetini bulunduğu ayet kümesi içerisinde okuyalım. Ayetler küme küme oluyorlar, anlam bütünlüğü olan bir ayet gurubu oluyor. Onu yukarıdan aşağıya kadar aldın mı bir konunun içinde kalıyor bu ayet. Tek başına aldığı zaman da o tek başında anladığın manayı veriyor sana.

Fatır suresinin 29-35. ayetleri arasındakileri buyurun beraber dinleyelim:

وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ “Namaz kılanlar,” **وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ** “Allah’ın kitabını okuyanlar,” **إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ** **وَيُرِيدُهُمْ مِنْ** “hiç zarar görmeyecekleri bir ticaret yapıyorlar.” **لِيُؤْفِقَهُمْ أَجْرَهُمْ** “Onlar hak ettiklerinin karşılığını alacaklar.” **فَضْلِهِ** “Üstelik Allah’tan, daha fazlasını alacaklar.” Hak ettiklerinden fazlasını alacaklar. Neden? “Çünkü Allah çok mağfiret buyurur. Yapılan işlerin kıymetini bilir Allah.”

Kur’an okumayı, namazı ikame etmeyi, Allah için infakta bulunmayı ve Allah’la yaptığı ticarete umut bağlayanları, Allah’ın kendilerine hak ettikleri ecri ve daha fazlasını vereceğine söz verdiği

kulları diye bir gurup var. Bunlar bir potanın içerisinde bulunuyorlar zaten. Bu bir başlık. Devam ediyor, Peygamber aleyhisselama hitap ediyor: وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ “Sana indirdiğimiz bu kitap var ya ey Peygamber!” هُوَ الْحَقُّ “O haklıdır.” “Kendinden önceki inen kitapları da doğrular.” إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ “Allah kullarının izleyicisidir, görüyor onları.”

Allah’ın kitabını okuyan, namaz kılan, infak eden, Allah’la yaptığı ticarete umut bağlayanlar: “Ey Peygamber, bir de biz sana bir kitap verdik. Bu kitabın niteliği böyledir. Ve biz bu kitabı okuyup anlayanlar ve bu kitaba itimat edip Allah’la yaptığı ticarete güvenenleri iyi biliyoruz.” Sonra 32. Ayete geldik: ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا “Bu şartlarda biz bu kitabı kullarımızdan bir kısmına emanet ettik.” Allah’la yaptığı ticarete umut bağlamayan bu mirasta pay almak hakkına sahip değil demek ki. Tıpkı namaz kılmayan gibi. Allah için verme zevkine ulaşamayan gibi. ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا “Onların bir kısmı günahlara boğulmuş tiplerdir.” وَمِنْهُمْ مَقْتَصِدٌ “Ve bir kısmı da orta hâllidir.” ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ “Bir kısmı da yarışa katmış gitmişlerdir.” وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذْنِ اللَّهِ “İşte asıl büyük lütuf budur.” İki nokta:

Nedir lütfun ya Rabbi? Kur’an okuyup, namaz kılan, Allah için açık-gizli infak eden, Allah’la yaptığı ticarete umut bağlayanlar, Allah’ın غُفُورٌ ve شَكُورٌ olduğu için günahlarını mağfiret edip yaptığı iyiliklere sevap yazdığı kulları sonra da “siz madem böylesiniz, bu Kur’an’ı size emanet ettim. Ümmet size emanettir” dediği kulları, günahkârlarının bile din adına çalıştığı, gayret ettiği, takati kadar iş yapmaya çalıştığı ortam büyük bir fazilet kaynağı. Sadece şu ümmet-i Muhammed’den olduğu için kendini farklı görenlere Allah’ın fazlı, iyiliği, lütfu ne: جَنَّاتٍ عَدْنٍ “Adn cennetleridir.”

Adn cennetleri. Uhud şehidi Hamza’nın cenneti. Bu ümmet benim ümmetimdir diye Allah’la yapılmış pazarlığa, لَنْ تَبُورَ “zarar etmez” ticaret olarak bakan, olaylardan etkilenmeyen, durduğu yer Allah’ın baktığı yer olduğu için ne kadar dönerse dönsün dünya, onun başı dönmeyen mümin, Adn cennetlerini Allah’tan ödül olarak alacaktır. يَدْخُلُونَهَا “O cennete girecekler.” “Orada ipekle giyecekler.” وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ “Orada ipek giyecekler.”

Bunu ve bir önceki dersi yapma nedenimiz olan ayete geldik. Hak-batıl diye bir önsöz yaptık. İslam’ı neyle simgeleriz diye bir soru sorduk. Ümmet-i Muhammed nerden geldi nereye gitti, Yahudi’den, Benî İsrail’den beri bunu nasıl devraldık, niye devraldık; bunu konuştuk. Bu, ümmet diye bir derdi olup kendini buna göre kotaran Müslüman’ın Allah’ın seçtiği bir görevden dolayı, “beni Allah seçti, ümmetten oldum, bu bana cihadı gerektiriyor” diye tefekkür eden müminin Adn cennetine gireceğini söyledi Fatır suresinin 33. ayeti. Elhamdülillah, şehitlere vaat ettiği şeyi Allah bize vaat ediyor, sadece ümmet diye bir derdi olduğu için Müslüman’ın. Fakat ben bu ayetleri başka bir sonuca ulaşmak için okuyorum hep. Bugün kaç Müslüman perişan olmuştur, diye bir soru sorsa biri, kafadan beş yüz Müslüman ölmüştür bugün şurada burada dense, çok zor yalancı çıkması. Beş yüz azdır bile belki. Güvercinler Müslüman’dan daha çok can güvenliğine sahip. Hangi derdimizi saksak diye liste bile oluşturamıyoruz. Nerden başlayacağız? İç sorunlardan mı, dış sorunlardan mı, afetlerden mi, düşmanlıklar... Nerden başlayıp nerden devam edeceğimizi bilemiyoruz.

Kardeşlerim,

وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ olarak Adn cennetlerine girdiğinde müminler, ne olacak biliyor musunuz? Fatır suresinin 34. Ayetinden devam ediyoruz. Şöyle koltuklarına gerilecekler, sağına-soluna

bakacaklar, ilk tepkileri ne olacak biliyor musunuz: وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي “Ve orada müminler, Adn cennetine giren, الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ” “seçtiği kulları vardı ya Allah’ın”, onlardan Adn cennetine girenler şu ümmetin ظَالِمٍ لِنَفْسِهِ günahkâr müminleri bile, onların bile ümmet adına çalışıyor olduğu için, ümmet diye bir derdi olduğu için Allah’ın lütfuyla, fazlıyla Adn cennetine girdiğinde koltuklarına gelecekler: الْحَمْدُ لِلَّهِ الْحَمْدُ diyecekler, أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ Yahu şu dertsiz cenneti Allah bize gösterdi ya.

Bizim Rabbimiz ne çok mağfiret ediyormuş meğer ki ne kadar da karşılık veriyormuş kullarına” diyecekler. الَّذِي “O Allah ki,” لُتْفَتِنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ “Lütfetti de şu ebedî yurdumuza kavuşturdu bizi.” لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نُصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ “Ne bir yorulmak var burada ne de başımız bir dert görecek.” Baş ağrısı da yok kol-ayak ağrısı da.

Kardeşlerim,

Bu ümmet Allah’tan bela isteyen bir ümmet değildir. Bela istemeyi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz yasaklıyor. “Allah’tan bela istemeyin” buyuruyor. Düşmanla karşılaşmayı istemeyin.

Gerçekçi olmak lazım. Bu dünya oturup, elhamdülillah dertsiz bir dünyadayız, deme yeri değildir. Gerçekçi olmak lazım. Düşmandan sıyrılırsın, sağlıktan kurtulamazsın, ondan sıyrılırsın, ailenden kurtulamazsın, kurtulursun ecel gelir. Ucunda ecel korkusu olduğu sürece dünya rahat yeri değildir. Dünyada muhakkak bir sıkıntı olur. Çok keyif bile bir sıkıntıdır dünyada aslında. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ deme yerine kadar mümin ümmet şuuru ile yaşar.

Bu dünyaya benim geliş tarihim bellidir: 1960. Şeytanın geliş tarihi de 1960 senedir herhâlde. Ben 1960 yılından beri yarım asırdır tecrübe biriktiriyorum. İblis ise batıla yatırım olarak binlerce senedir tecrübe biriktiriyor. Beni Allah’tan ve cennetimden koparmak için büyük bir birikim, tecrübe ve çevreyle destekli olarak çalışıyor. Ben Rabbimin kitabına, Fatır suresine, Hac suresine sığındığım zaman, onun yanına yanaşamayacağı kadar büyük bir birikim ve servete; Allah’a sığınmış olurum ve kesinlikle mağlup olmam.

Hac suresine sığınmadığım zaman -sembolik olarak sure ismi veriyorum- Fatır suresine sığınmadığım zaman, kendi plan ve projeme güvendiğim zaman, eğer böyle bir hata işlersem kendi bindiğim dalı bile kesmiş sayılırım. Çünkü benim enerjim Kur’an’dır. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in bana sunduğu müjdelerdir. Onun adına nasıl bütün batıl birikip ona dosya hazırlıyorsa Rabbim de Kur’an’ında ve Peygamberi’nin lisanında bana yardımcı olacak kurtarıcı işaretler hazırladı. Geleceği Allah’tan tanıyıp öğrenmekle şeytana hizmet eden ajanslardan öğrenmek arasındaki fark budur kardeşlerim. Bu ümmet strese girmesi gereken bir ümmet değildir. وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ Çünkü Allah bu ümmete çalışma programında kaldıramayacağı bir şey yüklememiştir. Sadece çok fazla keyfe düşkünlük hastalığı bu sonuçları getirmiştir karşımıza.

Bugün bir kere daha imanımızı tazeleme fırsatı bulduk, Allah’ın izniyle. Bir kere daha fert olarak ‘ben’ değil, ümmetimin içinde bir mümin olduğumu öğrendim. Adımı Allah’ın ben doğmadan koyduğunu öğrendim. Bir kere daha وَأَعْتَصِمُوا بِاللَّهِ “Allah’a sarılın” diyen Kur’an’ı hatırladım. Bir kere daha bütün bloklaşma ve cepheleşmeye karşı dünyada هُوَ مَوْلَاكُمْ “Sizin sahibiniz Allah’tır” diyen ayeti duydum. Bu ayetler, şehitliği bir şerbet gibi içen sahabe neslini yetiştirdi. Aynı ayetler bugün bizim karşımızda. Biz de bu ayetleri dinliyoruz. Bizi de Rabbimiz bu ayetlerin muhatabı yaptı. Ve bugün, elimizi kaldırsak gökte Ay’a tutacak kadar büyük ve yüksek bir umutla doldurdu bizi Allah.

Hıristiyanlar'dan ve Yahudiler'den sıyrılıp, dinin kaymağını din adamlarına yedirip kendisi de geri kalanlarından dindar olarak geçinen muharref din mensupları değil, Peygamber'inin sofrasına oturacak kadar Allah'a yakın olma şansı yakalamış nesil olduğumuzu ve Allah'ın din emanetini bu kalitede taşıdığımızı Kur'an'dan öğrendik. Hiç kimsenin tahminlerinden falan çözmedik, bizzat Kur'an'dan öğrendik. Kendini cehenneme hazırlayan zalimler bile Allah'ın seçilmiş kullarındandır, ümmetin yükünü taşımak bakımından. O bile cihat etse, o bile infak etse, o bile o günahkâr hâliyle "dinim ve davam" dese demek ki Allah'ın razı olacağı bir iş yapıyor, ümmet olma kalitesi ile yaşıyor demektir. Ümmet-i Muhammed farkı. Bu ümmetin farkı budur.

Bir şeye dikkat ettiniz mi? Hani dedik ki cennete, hem de Adn cennetlerine girdikten sonra *بِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ* demek var. Hüznü bizim ölümümüze değil, İsrafil aleyhisselamın sûruna kadar uzattık. Ama dikkat edin! Bundan bile bir saadet, bir neşe çıkarıyoruz. Değil mi ki bu hüznümüz Allah'la beraberdir? Bu bile bize tebessüm vesilesidir. Hamza'nın, Musab'ın ve şühedanın, Sümeyye'nin, Yasir'in hissettiği şeydir bu. Resûlullah için olsun, Allah yolunda olsun, ölüm olsun. Değil mi Allah alıyor? Vermek hiç zor değil, olsun.

Kardeşler,

Hac suresinin 78. ayetini ezberliyoruz. Ama bu ezberi adımız soyadımız olsun diye ezberliyoruz. Biraz daha gayret ediyoruz. Mirasçısı olduğumuz ümmet şerefine bize intikal töreninden söz eden Fatır suresinin 29. ayetinden 35. ayetine kadar da ezberliyoruz. En kederli zamanlarımızda bile, herkesin matem tutmak için bir sebep ve bahane oluşturduğu bir zamanda dahi *بِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ* demek var. O güne kadar bıkmam, usanmam diye parolamızı tekrar etmek için bu ayetleri de ezber yokuşuna tırmanıyoruz.

Bunları namazlarda okuyoruz, toplantılarımızda okuyoruz, mutlu olduğumuz zamanlarda okuyoruz, hüznü olduğumuz zamanlarda okuyoruz. Bir daha da batıl ve bütün ordularıyla karşımıza dikilen İblis'ten korkmamıza gerek kalmadığını anlıyoruz.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.